

ÂDEM

Dolaştım dünyayı
Giymedim başıma taç
Ne zengini gördüm
Tok, ne fakiri aç
Ya Rab!
Öyle bir feyz-i
Kanaat ver ki
Namerde değil,
Merde dahi
Eyleme muhtaç.

Yunus Emre

Bir küçük çocuk olan Âdem, genç bir derviş olan Ahmet' in kapısına gider. Ona: “Ben de siz gibi başıma sarık, gönlüme Allah'ın aşkını koymak isterim”. Der. Bunu duyan Derviş, küçük demeden dinler ama anlamaz demeden bu hevesli çocuk Âdem'i karşısına alır: Üşenmeden ona; bir buğday tanesinin nasıl toprak, su, güneş ile büyüdüğünü gösterir. Sen de önce bir buğday tanesi gibi hamsın sonra su ile pişip toprak ile Allah aşkı içine yanacaksın! Sen de insana verilen güzelliğin ödünç olduğunu, malın da mülkün de yalan olduğunu anlayacaksın.

Bu küçük çocuk, kapısından ayrılmaz derviş Ahmet'in. Önceleri hiç anlamadığı anlamları dinleye dinleye büyür. Büyüdükçe öğrenir, öğrenme aşkıyla yanıp tutuşur. Ney ustalarının elinde gördüğü neye merak salar. Neyle tanışır, neye içindeki aşkı üfler. Namıyla beraber kendi de büyür. Selvi boylu, kara gözlü, başında sarık sarılı, bir derviş olur.

Sonra Âdem Hocası Derviş Ahmet'ten helallik ister, kendi gibi elinden tutulmasını isteyen başka çocuklar bulmak için yollara düşer. Gittiği, geçtiği yerlerde; acı da görür, toku da! Onun vardığı yerde ne namerde ne de merde muhtaç duyulmuştur.

İbrahim DOĞRUK

10/C

Makine Teknolojileri Alanı Öğrencisi

YIKICI KIBİR

Ecvet Kayseri’de yaşayan bir çiftçiydi. Çok cömert, dürüst ve herkese çok güvenen bir insandı. Çevresindeki çoğu insan onu sever ve ona güvenirdi. İnsanlara yardım etmeyi çok sever ve elinden geldiğince yardıma muhtaç insanlara yardım etmeye çalışırdı. Çalışıp kazandığı paranın bir kısmını kendi hayatına, bir kısmını yardıma muhtaçlara ayırırdı. Ama sanki daha çok yardıma muhtaçlar için çalışıyordu. Ecvet’in 16 yaşında bir oğlu vardır. Ecvet, oğlu Çağan’ı, çok sever gözünden sakınırdı. Eşini doğum esnasında kaybetmiş, oğlunu tek başına büyütmişti. Belki bu yüzden Çağan’a çok düşküdü. Ne isterse gücü yettiğince yapmaya çalışırdı. Oğlu ise; büyüdükçe, aklı ermeye başladıkça, babasının yaptıklarına anlam veremez olmuştu. Çağan; babasının zaten sınırlı olan imkânlarını, başka insanlar için harcamasından rahatsız oluyor; parada pulda zenginlikte hiç gözü olmayan babasını anlamıyor, içten içe ona kızıyordu. Babasının parayı bu kadar değersizleştirmesine kızan Çağan hem güçlü olabileceği hem de çok ve düzenli para kazanabileceği bir mesleği olsun istiyordu. İşte bu yüzden tek hayali, mahalleden tanıdıkları ve çok sevdikleri Aykan Bey gibi asker olmaktı.

O zamanlar yaşadıkları şehirde siyasi ve askeri durumlar karışık-tı. Aynı mahalleden tanıdıkları İl Jandarma Komutanı Aykan Bey; görevinden emekli olmuştu. Ve yerine Yarbay Ali Bey, gelmişti. Bu değişiklik, Çağan için çok şey ifade edecekti. Arada bir gidip sohbet ettiği Aykan Amcası’ndan sonra yepyeni bir sayfa açılmıştı tüm şehirde. Bir gün Ecvet pazarda sebze meyve alışverişine çıkmışken şans eseri yeni Komutanları Ali Bey ve yanındaki Erleri ile karşılaşır. “Göreviniz hayırlı olsun, en kısa zamanda oğlumla ziyaretinize gelmek isteriz” der. Ecvet; pazarda çürük meyve sebzeleri toplamaya çalışan fakir bir adamın çektiğini görür ve adamın haline çok üzülür. Ona yardım etmek isterken arakasından Ali Komutanın “Düzeni sağlamak sizin işiniz değil, haddinizi aşmayın!” uyarısını alır. Ecvet ve Ali Komutanın tanışması bu şekilde tatsız olur. Ecvet, bu yaşadığı üzücü olaydan sonra Çağan’ı, Ali Komutandan uzak tutmaya çalışır.

Aradan yıllar geçer, Çağan asker olmaya karar verir ve askeri okul sınavına girer. Yazılı sınavı yüksek bir başarı puanıyla geçen Çağan, babası ile birlikte iken Ali Komutan ile karşılaşır. Ali Komutan Ecvet’i tanır ve “Aynı hadsizlik duygusu aile mirası olabilir!” diye ile alay eder. Çağan, uygulamalı sınava girer ve sınavda Ali Komutan Ecvet’i sevmediği için Çağan’ı sınavdan geçirmez ve Çağan’ın hakkını yer. Çağan bu duruma çok üzülür ve üzüntüden yataklara düşer. İnce hastalığa yakalanan Çağan, sanatoryumda geçen üç aydan sonra vefat eder. Ecvet, biricik oğlunu kaybetmenin acısını, yıllarca içinden atamaz. Yıllar içinde Ali Komutanın yaşadığı bölgedeki insanların iyiliklerinden utana utana değişmeye başlar. Geç yaşına rağmen ev-

lenir; bir kız bir erkek olmak üzere 2 çocuğu olur. Kız çocuğu 7 erkek çocuğu 5 yaşındadır. Bir bayram sabahı Ali komutanın küçük kızına bir sokakta sekerek yürürken araba çarpar. Tam o esnada Ecvet, çocuklara bayram şekeri dağıtırken bunu fark eder ve kendi arabasıyla hiç düşünmeden Ali Komutan ve kızını hastaneye götürür. Ali Komutan, Ecvet’i tanımaz yıllar içinde Ecvet oğlunun acısıyla çökmüştür; fakat Ecvet Ali Komutanı çok iyi tanımaktadır. Oğlunun üzüntüden hastalanıp ölmesine sebep olan adamın kızının hayatını bile isteye kurtarmıştır.

Ali Komutan, biricik kızının hayatını hiç düşünmeden kurtaran bu adamın sorulup soruşturulmasını ister. Ecvet’in kim olduğunu tüm detaylarıyla ona anlatırlar. Göreve ilk başladığı zamanlar, kibirle düşünmeden yaptığı hataların nelere mal olduğunu öğrenir. Koskoca Ali Komutan; Çiftçi Ecvet’in ayaklarına kapanır ve ağlayarak teşekkür eder. Ecvet, Ali Komutana Çağan’ı hatırlamaz bile. Onun tek hayalinin asker olmak olduğunu ve Çağan’ın onun yüzünden öldüğünü Ali Komutana yine de söylemez. Kendisi başkalarından aslında her şeyi öğrenmiştir; fakat büyük bir olgunlukla Ecvet Ali Komutanı utandırmak istemez. Ecvet’in bu büyüklüğünü görünce daha da utanır. Ali Komutan yıllar içinde duygusal olarak çok değişmiştir ve yaptığı hatanın geçte olsa farkı varır ancak iş işten geçmişti. Bu vicdan azabıyla çok sürmeden vefat eder.

Çağrı GÜNER
10/A Sınıfı

Endüstriyel Otomasyon Teknolojileri Alanı Öğrencisi

BENLİĞE DÖNÜŞ

Kafasına takkesini taktı, abdestini aldı ve Allah'tan yardım istemek için bir kez daha oturdu Kuran-ı Kerim'in başına. İzzet çok iyi yetiştirilmiş, kültürümüze saygılı, geçmişini nerden geldiğini çok iyi bilen, değerlerine aşırı sahip çıkan bir gençti. Mahallede herkes onu tanır ve çok severdi. Kuran-ı Kerim'i okurken birden kapı çaldı İzzet ayeti bitirdi ve İzzet yerinden kalkıp kapıyı açtı. Karşısında çok iyi anlaştığı Hafize Hanım'ın, kızı Defne vardı. Bir elinde aşure, diğer elinde telefon İzzet'in yüzüne küçümseyerek, iğrenerek baktı. Kapı açıldığı gibi yüzüne naftalin ve gül suyu kokusu gelince aniden geri çekilip elindeki aşureyi İzzet'in kapı girişindeki vestiyerin üstüne sertçe bırakarak uzaklaştı. İzzet: neye uğradığımı anlayamadı okuduğu ayetten kaldığı yerden devam etmek için ve tekrar içeri girdi. Yarım bıraktığı işlerini tamamlayıp boşalttığı aşure tabağını da eline alarak dışarı çıktı. Öncelikle yan komşusu olan Hafize Hanım'ın kapısını çaldı. Ona aşure için çok teşekkür etti, tabağı boş verdiği için çok mahcup oldu çünkü her ne olursa olsun İzzet hep kendisine verilen tabağı dolu gönderirdi. Fakat o gün hastaneye gitmesi gerektiği için çok acele ediyordu. Hafize Hanım'a Defne'nin yaptığı saygısızlıktan bahsetmedi. Oradan hızlıca uzaklaştı. Otobüse binerek hastaneye annesinin yanına geldi. Annesi o kadar hasta ve çaresizdi ki kendisine bu canı, bu bedeni ödünç veren yaratana canını henüz teslim etmek istemiyordu. İzzet henüz çok genç ve kimsesizdi. Annesinden başka kimsesi yoktu. Bu yüzden annesi dah ölme istemiyordu. Çünkü İzzet bu dünya için fazla iyi ve saf bir kalbe sahipti. İzzet her gün mutlaka annesinin yanına gelir ona elleriyle çorba içirir, güzelce temiz kıyafetler giydirir, o gün ne yaptığını anlatıp annesinin sevdiği kitaplardan bölümler okurdu. Bunu gören annesinin her seferinde gözleri yaşarır, İzzet'e sarılırdı. Böyle bir çocuğa sahip olduğu için Allah'a binlerce kez teşekkür ederdi. Akşam olmuştu ve artık eve dönmesi gerekiyordu. Akşam Hafize Hanım'ın evinin önünden geçerken Defne'yi gördü ve tam yanına gidip ona sabah yaşadıkları şeyin ne olduğunu soracaktı ki yanındaki arkadaşlarını fark etti. Geri çekildi. Önlerinden geçerken Defne ve arkadaşları alaycı, aşağılayıcı bir tavırla İzzet'e yine güldüler. Yaşına rağmen büyükçe bir hoşgörüyü sahip İzzet'in bu gülüşmeler kalbini incitmişti yine de! İzzet'in gülünecek hiçbir neyi vardı ki? Düşündü, cevaplar aradı. O sadece kendi halinde küçük evinde tek başına yaşıyor, sabahları annesinin yanına gidip ona bebekler gibi bakıyordu.

Ertesi gün tekrar annesinin yanına gideceği sırada Hafize Hanım, İzzet'i yanına çağırdı ve içeri kahvaltıya davet etti. Her ne kadar bunu çok istese de girmek gelmedi içinden. Dün Defne'nin ve arkadaşlarının yaptığı hareket çok ağırla gitmişti. Hafize Hanım: çok ısrar etti ve girmek durumunda kaldı çünkü Hafize Hanım onun ikinci annesi gibiydi. İçerisi mis gibi sıcak poğaça kokuları geliyordu. Annesi hasta olduğundan beri çok hasret kalmıştı bu kokulara. İzzet mutfağa girdi: epeyce hazırlık yapılmış bir sofrayla karşılaştı. Hafize Hanım İzzet için servis açmış onun için bir tabak; bir çatal koymuştu bile. Odasından çıkıp kahvaltıya gelen Defne, İzzet'i görünce çok şaşırır ve sinirlenir. Annesine daha İzzet ordayken İzzet'ten utanmadan, çekinmeden İzzet ne hisseder, üzülür mü, bir kalbi var mı demeden bağırma başlar. "Ne işi var bunun bizim evimizde hem de kahvaltı masamızda !" der. Ayrıca sofrada sevdiği hiçbir şeyin olmadığını söyler. İzzet bunları duyar duymaz sofradan kalkmak ister. Hafize Hanım kardeşler arasına ufak tartışmalar olabileceğini söyleyip kalkmasına müsaade etmez. Defne'ye dönüp saygısızlık yapmamasını oturup birlikte kahvaltı yapacaklarını söyler. Defne elindeki telefonu masaya vurur ve sinirli bir şekilde sofraya otur. Bunu gören İzzet neye uğradığını şaşırır çünkü annesi bu kadar iyi kalpli, sakin, sevgiyi, saygıyı bilen biri olmasına rağmen Defne bunun tam tersidir. Buna bir türlü anlam veremez. Annesi Defneye çok sinirlense de ona hiçbir şey demeden derinden bakar ve Defne annesiyle göz göze gelince susar ve davranışlarına çeki düzen verir. Ortalık sakinleşince:

Hafize Hanım, İzzet ile sohbet etmeye başladı:

Biliyorsun buraya yeni taşındık oğlum, sağımızda, solumuzda kim var nasıl insanlar tanımaya çalışıyorum.

Seni hep yalnız görüyorum.

-Sen neden her sabah aynı saatte dışarı çıkıyorsun? Nereye gidiyorsun? Çalışıyor musun oğlum?

-Hayır, efendim yalnız değilim Önce Rabbim Sonra bir de hasta annem var. Her sabah aynı saatte dışarı çıkıyorum çünkü annem çok hasta ve hastanede yatıyor uzun zamandır. Anneme moral olsun diye güzelce giyinir, öyle giderim yanına, akli kalmasın bende. Ona o gün neler yaptığımı, dışarda neler olduğunu anlatırım bazen sizden bahsederim.

-Benden mi? (şaşırır.)

-Elbette sizden. Beni hiç yalnız bırakmadınız. Siz benim için ikinci bir annem, Defne ise beni her ne kadar sevmese de hor görse de kardeşim gibi görürüm.

Defne böyle bir cevabı hiç beklemiyordu. O kadar kötü davranmasına rağmen nasıl kendisine karşı bu kadar iyi düşünceler beslediğini anlamıyordu.

Artık karınları doymuştu ve sofrayı toplayıp dışarı çıktılar. Defne, İzzet'in peşinden gitti ve onla konuşmak istedi. Yaptıkları için çok utanmış ve özür dilemişti. İzzet'e dönerek;

-Sen neden tek yaşıyorsun baban nerede?

-Babam çok uzun zaman önce vefat etti. Subaydı benim babam bir gece pusuya düştü ve öldürüldü. Peki ya senin baban nerede? Hiç görmedim de o yüzden soruyorum yanlış anlama lütfen.

-Hayır, önemli değil. Benim babam bizi terk etti. Bir sabah uyandıgımda gitmişti. Hayalet gibi yok oldu.

-Böyle olduğunu bilmiyordum. Çok üzüldüm gerçekten. Özür dilerim kabuk tutmuş yaranın kabuğunu kaldırdığım için.

-Asıl ben senden özür dilerim İzzet. Yaptıklarım için. Babamın bu gidişi benim dengemi bozdu. Aslında öyle kaba biri değildim. Ama içimdeki öfke bazen ne yaptığımı farketmeme neden oluyor. Hiç tanımadığım birine dönüşüyorum. Eskiden hiç böyle biri değildim fakat babam gittikten sonra hep eksiktim. O yüzden bu kadar sinirliyim aslında.

-Eğer kendini eksik hissedersen veya sinirlenirsen benimle konuşabilirsin. Biz kardeşiz değil mi? -Elbette öyleyiz.

Bu konuşma üzerine İzzet ve Defne her üzülüklerinde, mutlu olduklarında, ağladıklarında birbirlerine sığındılar. İzzet, Defne'ye terk edilmişliğini unutturmaya başladıkça Defne'nin huyları değişmeye başladı... İzzet, Defne'ye insanlara ne olursa olsun saygısını bozmamasını, dürüst olmasını ve en önemlisi kendisini kötü, korktuğu, çaresiz hissettiği zamanlarda Allah'a sığınmasını ve ondan yardım dilemesini kendisinin nasıl yaptığını anlattı. Artık birlikte vakit geçiriyor bazen birlikte Kuran-ı Kerim okuyorlar, Defne evin işlerinde İzzet'e yardım yapıyordu.

Zaman geçtikçe tam anlamıyla kardeş oldular. Kardeş olmak için bir kan bağı olmasına gerek olmadığını anladılar. Bir gün İzzet, Defne'yi kolundan tutup hastaneye annesinin yanına getirdi. Bunu gören annesi onun kim olduğunu sorunca ikisi aynı anda "kardeşiz" dedi. Bunu duyan annesi İzzet'in bu dünyada tek başına olmadığını artık bir kardeşi, ailesi olduğunu görünce ikisine de sarıldı, ağlamaya başladı. Artık İzzet o hastaneye tek başına değil kardeşiyle gidiyordu, arada Hafize Hanım'ı da getiriyorlardı. Hep birlikte oturup konuşuyorlardı, eğleniyorlardı. Bu mutluluğun etkisiyle çok uzun zamandır hastanede yatan annesi daha çabuk iyileşti. Kısa bir süre sonra hastanede çıkarak evine döndü. Hafize Hanım, onlara birlikte yaşamayı teklif etti. Bunu dördü de çok istedi ve öyle de yaptılar. İzzet yaşadıkları evi kiraya verdi ve Hafize Hanımlara taşındılar. Hafize Hanım çalışıyor, İzzet'in annesi Kıra parasını evin geçimine ve çocuklara harcıyor. Bu düzen, Defne ve İzzet'in hayatlarına huzurla birlikte başarı da getirmişti. İkisi de istedikleri bölümleri kazandılar. Defne ve İzzet derslerine gidiyor. Anneleri ise evde birbirlerine yarenlik ediyordu.

Hepsi birbirine çok iyi gelmişti. Herkes o evde yeni bir başlangıç yapmıştı ve kendi buldukları yeni benlikleri ile yeni bir sayfa açmışlardı. Tam anlamıyla gerçek bir "Aile" olmuşlardı.

Selime BUSE

10/A Sınıfı

Endüstriyel Otomasyon Teknolojileri Alanı Öğrencisi

“BAŞKA BİR DEVRİN YUNUS’U”

CEPHEDEKİ UMUT

Der ki Yunus: “Hakk’ı gerçek sevenlere cümle âlem kardeş gelir.” Kıssadan hisse çıkartmak gerekir bazen bilmeli ki dünya hayatı fani; iki günlük hayatta doğruluktan vazgeçmemeli! Anadolu’nun bağrında doğdu, babası, Yunus Emre gibi sevgi dilinde okusun konuşun diye adını Yunus koydu. Babasının biricik evladı, annesinin gözünden sakındığı bir çocuktu Yunus. Pek de mazlumdu.

Çocukluğu türlü zorluklarla geçen Yunus’un yaşadığı coğrafyada, kıtlık ve yokluk korkusunun ağır duygusu herkesi sarmıştı. Tüm yurdun verdiği milli mücadele ruhu gittikçe büyüyordu. Önceleri her şey çocuk Yunus için bir oyun gibiydi. Bu duygular onu korkutmuyordu. Fakat büyümeye başladıkça; hissettiği duygular ağırlaşmaya başladı.

İlkokulu Mahalle Mektebi’nde okudu. Düşman sınırlara dayanmıştı artık. Bizim Yunus ise kara harp okuluna devam ederken gelen emir üzerine tahsilini yarıda bırakarak ve cepheye koştu. Artık yeni görev yeri Çanakkale Cephesi’nde idi.

Yunus; kara gözlü kara saçlı bir gençti. Çok çalışkan çok cevvaldi. Okuduğu okul itibari ile onu 5. Alay 3. Taburun komutasına atanmıştı. Küçük yaşına karşın tez vakitte birlikte herkesin güvenini kazandı. Cepheye güven; soğan, ekmek hatta sudan daha değerliydi. Birlikteki askerlerine:

“Bu savaş nasıl bir savaş bilir misiniz? Çerkez’i, Laz’ı, Süryani’si belki bilmediğimiz milyonlarcası cepheye bu vatanı bir karış toprağı için savaşır gerekirse şehit olur. Ama bu vatanını asla gâvur eline vermezler. “

O kıtlık ve yokluk döneminde, eğer bu vatan için savaşmayı dünyadaki mutluluğu seçersen belki o an için mutlu olursun. Ama asıl mutluluk ahiret mutluluğudur. Sen fani âlemde mutlu olmuşsun ne ki? Bunu bilerek hareket eden Yunus biliyordu ki onun lütfü, lütufların en yücesidir. Ve o istemezse hiçbir şey olmaz!

Fransızlar ve İngilizler karaya asker çıkarmaya başlamışlardı. Yunus taburu ile ön saflarda çarpışanlara destek olarak gelmek için yola çıkmışlardı. Cepheye varmaları tam 10 gün sürmüştü. Düşman askerleri akın akın çıkarma yapmalarına karşın, bir adım bile ilerleyemiyor, olduğu yere yenilgiye uğruyorlardı. Oradaki askerle-

rin gördükleri ve yaşadıkları belki Dünya’nın hiçbir yerinde görünmeyecek türdendi. Yunus, cepheye gördüğü ve yaşadıklarını fırsat buldukça yazar:

9 Mart 1915

Harp çok çetin geçiyor. Her iki tarafında ölüm sayıları gittikçe artıyor. Dün, yan yana çarpıştığım Seyit’i de toprağa vermek zorunda kaldım. Akşam, ateşkes sırasında bizim şehitlerin arasında gezerken karşı cepheye bir Anzak askeri gördüm. Elinde bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta bir kadın ve kendi vardı. Galiba annesiydi. Onu görünce kendi anam aklıma geldi sonra Seyit. Bir daha anladım ki: Bu vatan için: “Analar, evlatsız; çocuklar, babasız kalıyor. İşte bunun için buradayım ve bunun için bir karış toprağı bile bırakmamalıyız.

10 Mart 1915

Harp durmaksızın ilerliyor. Şehitlerimiz gittikçe artıyordu. Ama düşmanı adım adım yok ediyorduk. Havada mermiler çarpışıyordu. Mermisi biten süngü ile gidiyor. İki üç düşman öldürüp, süngüyü sapladığı yerden çekemediği an kendisi yere yıkılıveriyordu. Saat 8’ den sonra savaş duruyor. Aramızda sadece 8 metre bulunan Anzak siperleri ile garip bir yakınlaşma oluyor, birileri şarkı türkü söylemeye başlayınca herkes hangi taraftan olursa olsun, anlasın anlamasın onu dinliyordu. Onlar bazen gitar ile bir şeyler çalıyor, biz alkışlıyoruz. Bazen bizden birileri saz çalıyor, türkü söylüyor onlar alkışlıyordu. Anzak siperinden bir anda taş sarılmış bir kâğıt attılar. “O dün söylediğiniz güzel şeyi tekrar söyler misiniz?” diye çevirdi dil bilen askerimiz. Onlar yeniden dinlemek istiyorlardı Zeynep’im türküsünü saz çalan Selim’i. Bir anda sustu tüm birlik o kadar alışmışlardı ki ölüm sonrası bu acıyı azaltma saatine. Acı, yeniden vurdu kalbimizi... Zeynep’im türküsünü söyleyen “Asker Selim” dün vardı, bugün yoktu. Durduk, onlar da anlasın istedik. Yarım yamalak İngilizcemizle. Biz de bir kâğıda, bir not yazdı, onlar gibi taş sarıp okumaları için aralarına attık. Not kısaydı. “ O türkü söyleyen askerimizi dün vurdunuz! “

Ne Yunus’lar tükenir ne acılar ne bu hikâyeler... İnsanlar sevmeyi sevmedikçe!

İsmail Enes ŞİMŞEK

10/A Sınıfı

Endüstriyel Otomasyon Teknolojileri Alanı Öğrencisi